

הסיפור
שליסיפור מעורר השראה
לשולחן השבתלזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו איזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

"סבתי", המלכה

הרב יוסף יצחק הולצמן

ועם הרבנית חיי מושקא. באותה שנה, נסעה הרבנית לאירופה למשך כמה שבועות, ובתקופת היעדרותה הכין טבח מקומי את הארוחות עבור הרבי. אבי נבחר להיות זה שמביא את המנות ומגיש אותן לרבי. אחר כך, גם אחרי שהרבנית חזרה, הוא המשיך להושיט עזרה בביתם. במשך כארבע שנים הוא שימש בתור מעין איש התחזוקה של הבית לעת מצוא - סייע להם בהכנות לקראת חג הפסח וחג הסוכות - וכך הפך ביתם עבורו למעין 'בית רחוק מהבית'.

מאחר שהוא איבד את אביו במלחמה, ואמו התגוררה הרחק באירופה, הרבנית דאגה לאבי כמו אמו. כאשר הוא החל לצאת לפגישות שידוכים, היא אמרה לו, "זה לא מתאים שתגיע לכל הפגישות באותה חליפה", והיא נתנה לו אחת מהחליפות הישנות של הרבי, כדי שתהיה לו עוד חליפה שיוכל ללבוש לפגישות. (באותה תקופה הרבי כבר לא לבש חליפות, אלא סירטוק - מעיל רבני ארוך - ולכן זו כנראה הייתה חליפה שכבר לא היה לו בה צורך).

אחרי שהתחתן, הרבנית העניקה לאבי מערכת סכו"ם מכסף כמתנת נישואים. אפילו אחרי שעבר לגור עם אמי בבלגיה, היא המשיכה לשמור על קשר איתו, ופעם, כששמעה שחלה, היא ביקשה ממישהו בלונדון שישלח לו תרופה מיוחדת. עד כדי כך היא דאגה לו.

בשנים הבאות, כאשר הוריי הגיעו לבקר בניו יורק אתנו, הילדים, היינו באים תמיד לבקר את הרבנית. למרות שהיא הייתה דמות סמכותית, עבורנו התחושה הייתה שהיא כמו סוג של סבתא, ממש כמו קרובת משפחה.

אני נזכר באחד מביקורינו, כשהייתי בן תשע לערך, שני אחיי ואני שיחקנו בבית, שהיה נראה בעינינו עצום

«

הסיפור שלי מתחיל בסיפורו של אבי - הרב יעקב צבי הולצמן - והקשר שלו עם הרבי ועם זוגתו, הרבנית חיה מושקא.

אבי שרד כילד את השואה, ואחר כך הגיע לבית יתומים של חב"ד בפריז, שם הוא פגש את רבי מנחם מענדל שניאורסאהן, הרבי לעתיד. הרב שניאורסאהן הגיע לפריז בשנת תש"ז (1947) כדי לפגוש את אמו, הרבנית חנה, שהצליחה להימלט מברית המועצות, וכדי ללוות אותה לניו יורק. במהלך שהותו בפריז, הוא ביקר בבית היתומים, בחן את הילדים על הידע התורני שלהם, וחילק להם פרסים. אבי, שהיה בשעתו בן שלוש עשרה, ניצל את ההזדמנות הזו כדי לשאול את הרבי האם הוא יוכל לבוא לאמריקה. כעבור שנה סודר עניין זה, והוא הגיע לשכונת קראון הייטס ונכנס ללמוד שם בישיבת חב"ד המרכזית.

בשנת תשי"ד (1954) החל הקשר שלו עם הרבי

ממדים. "וואו, יש לך בית כזה גדול", אמרתי לרבנית, "אבל אין כאן ילדים. אז למה את צריכה כזה בית גדול?" עוד לפני שהספיקה לענות, הבנתי שיש לכך הסבר מובן מאליו, ואמרתי, "הילדים בטח כבר גדלו, וכבר אינם גרים כאן יותר".

תגובתה של הרבנית לילד קטן שלא קלט את המשגה החמור שעשה, הייתה מבריקה, "נכון, אתה צודק. כל החסידים הם ילדי של הרבי".

היא גם הגיבה בצורה מאוד מתוחכמת לאחי הצעיר נח. כשהיא הגישה לנו גלידה, אחי ביקש להוציא את הגלידה מהכלי בעצמו. ברור שהוא היה עלול ללכלך את כל הסביבה, אך היא לא דחתה את בקשתו מסיבה זו. במקום זאת, היא אמרה לו, "אם תיקח בעצמך, אתה לא תיקח מנה מספיק גדולה". ואיזה ילד קטן יסרב לקבל מנה גדולה יותר של גלידה?

בהמשך, בתור נער, הגעתי לניו יורק ולמדתי שם בישיבה בין השנים תש"מ (1980) ועד תשמ"ה (1985). במהלך אותן שנים, הלכתי בדרכו של אבי, ונהגתי לבקר אצל הרבנית בקביעות.

הייתי מתקשר אליה ודורש בשלומה, וכמובן שהיא הייתה תמיד אומרת, "בוא, בוא לביקור". הייתי מגיע ומשוחח איתה - הייתי מספר לה על מה שאני לומד בישיבה, ומה חדש עם המשפחה שלי, וכיוצא בזה - ובינתיים היא הגישה לי עוגה ומיץ אננס.

פעם אחת הרגשתי לא טוב, ומאחר שלא היו לי שום קרובי משפחה מקומיים, התקשרתי אליה. היא מיד הציעה להעביר לי ויטמין סי, אך איש מבין חבריי לא הסכים ללכת לאסוף את זה עבורי - הם פשוט פחדו מדי לגשת לביתו של הרבי. לבסוף, הצלחתי לשכנע מישהו שילך, אך אז קלטתי איך שבניגוד אליי, שחשתי שם כל כך בנוח, חבריי לא היו מסוגלים אפילו להעלות על דעתם לחצות את מפתן הבית.

בתחילת שנות ה'תשמ"מ (1980) החלו הרבי והרבנית לשהות בשבתות בספרייה הסמוכה למרכז חב"ד בשדרות איסטון פארקוויי 770. בזמן שהרבי שהה ב-770, נהגתי לבקר את הרבנית ולאחל לה שבת שלום, ולפעמים גם הייתי אוכל שם.

פעם היא הזמינה אותי לקדש ולטעום מהעוגה, אך

היין שעל השולחן היה נתון בבקבוק קריסטל מפואר - שהוכן עבור הרבי, כך שיערתי - ולכן, סירבתי.

היא מיד הבינה את הסיבה לסירובי ואמרה, "מה אתה דואג? אתה חושב שזה שייך לבעלי? אל תדאג".

הרשיתי לעצמי להרגיש בנוח, ואכלתי את הכל, כאילו הדברים הוכנו עבורי, מאחר שהיא דחקה בי לאכול.

אחר כך, כשסיפרתי על כך לאבי, הוא אמר, "ברור שהבקבוק המפואר ההוא היה מיועד עבור הרבי!" אך, כזו הייתה הרבנית - היא רצתה שאחוש בנוח; היא לא רצתה שארגיש שמשוהו נשלל ממני.

כשהתחתנתי בשנת תשמ"ה (1985), ביקשתי טובה מהרבנית - אם אוכל לשאול את אחת מחולצותיו של הרבי ללבוש תחת החופה במקום 'קיטל', כנהוג בין חסידי חב"ד. היא מיד הביעה את הסכמתה. לקחתי איתי את החולצה לישראל, שם התקיימה החתונה, ואחר כך החזרתי לה אותה.

כך עשה גם אחי אורי, אך אחרי שסיים להשתמש בה, הוא ביקש מהרבנית אם יוכל לשמור אותה, והיא אמרה לו, "לבש אותה לבריאות".

כזו הייתה הרבנית - אדם כל כך טוב לב, ובד בבד היא הייתה גם מלכה - אך אני תמיד אזכור אותה בתור סבתי האוהבת והדואגת.

הרב יוסף יצחק הולצמן הוא שליח חב"ד במרכז הרפואי SUNY Downstate בברוקלין, ניו יורק. הוא רואיין בחודש אדר א' תשע"ט (2019).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שי' מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשי"ג (1953) — לבקשת החסיד הרב יוחנן גורדון, השתתף הרבי באפשערעניש (תספורת ראשונה) של נכדו יוסי גולדמן (הרב יוסף יצחק גולדמן, מראשוני שלוחי הרבי לדרום אפריקה). אחרי שהתכבד בגזירת מעט משערות ראשו, נשא הרבי דברים קצרים על מעלת מנהג האפשערעניש.¹ כ"ג בשבט

1 תורת מנחם, כרך ז, עמ' 339

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.
לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

בסיוע חברי
THE JEM FOUNDATION
ואתה תצוה... להעלות נר תמיד